



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Ing. J.L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 3. 7. 2012 čj. 280/2012-OT-OSV/7,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 3. 7. 2012 č.j. 280/2012-OT-OSV/7, kterým byl podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, potvrzen postup Ministerstva spravedlnosti při vyřizování žádosti žalobce o informace ze dne 30. 4. 2012 a jeho stížnost proti postupu ministerstva při vyřizování této žádosti informace byla zamítnuta.

Žalobce v žalobě uvádí, že žádostí o informace ze dne 30. 4. 2012 žádal o poskytnutí konkrétních informací, jejichž existence je stanovena zákonem o svobodném přístupu k informacím. Žádal o sdělení, kdy a kde bylo povinným subjektem zveřejněno 10 uvedených poskytnutých informací v souladu s § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Povinností povinného subjektu je žádost vyřídit jedním ze zákonem vyjmenovaných způsobů, a to v zákonem stanovené lhůtě. Povinný subjekt tento postup podle názoru žalobce nedodržel, když vydal pouhé formální sdělení, ve kterém poskytl pouze doplňující informace (tvrzená neexistence) a vlastní požadované informace žalobci neposkytl a přitom nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Jako další doplňkovou informaci uvedl povinný subjekt

tvrzení, na základě čeho se domnívá, že by údajně neměl mít povinnost se daným ustanovením zákona řídit.

Žalobce se domnívá, že povinný subjekt je povinen při zjištěné neexistenci jím požadovaných informací vydat řádné rozhodnutí o odmítnutí žádosti, ať již spatřuje důvody neexistence požadovaných informací kdekoliv. Proti postupu povinného subjektu proto podal žalobce stížnost, která však byla žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuta.

Žalobce se domnívá, že nelze dlouhodobě zcela rezignovat ani na věcnou stránku věci, tedy na zjištěné nedostatky při zveřejňování poskytnutých informací ze strany povinného subjektu. Důvody pro nedodržování příslušného zákonného stanovení nemají žádnou oporu v zákoně.

Žalobce se domnívá, že i zde platí obecná zásada, že pokud úřad nemá informaci, kterou je povinen mít ze zákona, je povinen takovou informaci doplnit a poskytnout. Ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí tedy nelze potvrdit postup, kterým povinný subjekt pouze zcela formálně sděluje, že zákonem stanovené povinnosti v daných případech ignoruje.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že nijak nezpochybňuje premisu, že povinný subjekt požadované informace buď poskytne anebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Tento výklad však žalobce v daném případě mylně interpretuje. Jádrem žalobcových námitek je totiž přesvědčení, že dotázaný povinný subjekt požadované informace neposkytl a současně žádost svým rozhodnutím neodmítl. Nadřízený orgán však v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že informace povinným subjektem poskytnuty byly. Další žalobcovy námitky se pak k meritu posuzované věci fakticky nevztahují, neboť jde o polemiku týkající se plnění povinnosti založené ust. § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tyto úvahy s otázkou zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí dle názoru žalovaného nikterak nesouvisí.

Žalobce v replice na toto vyjádření žalovaného poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2011 sp.zn. 57 A 38/2010-65, ze kterého cituje následující pasáž: tím, že byla žádost o informace vyřízena pouze sdělením, že určité požadované informace nemá povinný k dispozici a žalovaný se spokojil s tímto neformálním přípisem a postup povinného subjektu, který žádosti fakticky částečně nevyhověl, avšak nevydal o tom rozhodnutí podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, potvrdil, došlo k zásahu do veřejných subjektivních právní žalobce, neboť tím bylo s konečnou platností fakticky odepřeno poskytnutí žalobcem požadovaných informací, které žalobci dle jeho tvrzení nebyly v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím poskytnuty. I v případě tohoto pochybení bylo správní řízení zatíženo vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Žalovaný na tuto repliku žalobcem reagoval stručným vyjádřením, ve kterém vyjádřil přesvědčení, že žalobcem zmiňovaný rozsudek na projednávanou věc nedopadá.

Z předloženého správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 2. 5. 2012 byla Ministerstvu spravedlnosti doručena žádost žalobce o poskytnutí informace, ve které žádá o sdělení, kdy (konkrétní datum) a kde (konkrétní url) byly

ministerstvem zveřejněny poskytnuté informace v souladu s § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, a to v 10 žalobcem specifikovaných případech. Na tuto žádost reagovalo Ministerstvo spravedlnosti sdělením ze dne 4. 5. 2012 č.j. 280/2012-OT-OSV/2 ve kterém povinný subjekt uvedl, že žalobcem zmiňované informace způsobem umožňujícím dálkový přístup nebyly zveřejněny. K tomu ministerstvo dodalo, že zastává ve věci aplikace ust. § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím názor, že informace poskytnuté jednotlivým žadatelům na základě žádostí o informace je smysluplné a účelné zveřejňovat pouze tehdy, mají-li obecný význam pro širší okruh žadatelů. Žalobcem zmiňované informace se však týkají čistě jeho individuálních zájmů a nemají význam pro realizaci práva na informace širší veřejností.

Žalobce na toto sdělení reagoval stížností na postup při vyřizování žádosti o informace, ve které uvedl, že v obdrženém sdělení povinného subjektu neobdržel ani jednu z požadovaných informací (10x datum, 10x url), ani nebylo vydáno řádné správní rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Žalobce dále odmítl, že by se podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím mělo jednat pouze o zveřejňování informací „obecného významu“. Jedinou výjimkou, kterou zákon připouští, jsou skutečně mimořádně rozsáhlé informace poskytnuté v elektronické podobě. Samotnému zveřejňování nebrání ani žádné technické překážky. Vzhledem k tomu, že zákon nezná žádnou definici „obecného významu“, mohlo by docházet (a také dochází) ze strany správních orgánů k účelovému nerespektování této povinnosti. Tím by mohly bránit kontrole jejich činnosti, zvláště pokud se jedná o dokumenty poukazující na pochybení, nesprávné postupy či sankce vůči povinnému subjektu. Žádné zákonné překážky bránící zveřejňování poskytnutých informací tak fakticky neexistují.

Zákonným prostředkem k vyjádření „neexistence“ konkrétní požadované informace, ať již důvody jejich absence spatřuje povinný subjekt kdekoliv, je vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti. V daném případě se navíc jedná o informaci, jejichž existenci povinnému subjektu výslovně ukládá zákon. K tomu žalobce odkazuje na judikaturu správních soudů podle níž platí, že pokud úřad nemá informaci, kterou dle svých povinností k dispozici má mít, je povinen tuto informaci doplnit a žadateli poskytnout.

O této stížnosti bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 3. 7. 2012 č.j. 280/2012-OT-OSV/7, kterým byl postup Ministerstva spravedlnosti podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím potvrzen a stížnost zamítnuta.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr spravedlnosti shrnul obsah předcházejících dokumentů a uvedl, že žalobcem vznesený dotaz povinným subjektem zodpovězen byl. Z přípisu povinného subjektu je zřejmé, že informace poskytnuté na základě žádostí vymezených spisovými značkami uvedených v žádosti žalobce ze dne 30. 4. 2002 publikovány nebyly. Povinný subjekt navíc žalobci důvody svého postupu při aplikaci § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím dostatečně srozumitelně vysvětlil. Ministr spravedlnosti proto dospěl k závěru, že dotázaný povinný subjekt své povinnosti poskytnout žadateli informace v souladu s žádostí dostál. Postup Ministerstva spravedlnosti bylo proto nadřízeným orgánem vyhodnocen jako souladný s příslušnými ustanoveními zákona o svobodném přístupu k informacím.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda za popsané situace je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. adekvátním procesním prostředkem obrany, neboť předmětem sporu je tu v konečném důsledku otázka, zda

Ministerstvo spravedlnosti coby povinný subjekt mělo či nemělo vydat rozhodnutí o odmítnutí žalobcovy žádosti. Nabízí se tedy otázka, zda se žalobce neměl proti postupu správních orgánů bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. Soud při řešení této otázky vyšel z existující judikatury Nejvyššího správního soudu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, čj. 9 As 76/2007-52 (dostupný na www.nssoud.cz) se uvádí: *Jestliže správní orgán, rozhodující o stížnosti podle § 16a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vydá rozhodnutí, jehož důsledkem je odmítnutí poskytnutí informace, nelze se proti takovému postupu správního orgánu bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 odst. 1 s. ř. s., neboť ta je s ohledem na existenci předmětného rozhodnutí pojmově vyloučena. Na místě je tedy obrana prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s.* Zdejší soud vzal dále do úvahy, že stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím má obdobný charakter jako postup podle § 80 správního řádu. I rozhodnutí vydané podle tohoto ustanovení přitom může být způsobilým předmětem soudního přezkumu, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2008, čj. 2 As 8/2008-39 (publikován pod č. 1657/2008 Sb. NSS), kde byla věcně projednána žaloba podaná právě proti takovému rozhodnutí. Ačkoli se v uvedeném rozsudku otázka přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí neřeší výslovně, je nutno vycházet z toho, že i při rozhodování o kasační stížnosti musí Nejvyšší správní soud v první řadě z úřední povinnosti posoudit otázku splnění všech podmínek řízení, mezi něž je přípustnost žaloby nepochybně třeba zařadit. Z uvedeného rozsudku je tedy třeba dovodit implicitní názor Nejvyššího správního soudu, že i rozhodnutí vydané podle § 80 správního řádu podléhá soudnímu přezkumu.

Městský soud v Praze proto přikročil k věcnému projednání žaloby a přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Předmětem sporu tu je především otázka, zda žalobci bylo řádně odpovězeno na jeho žádost o poskytnutí informací ze dne 30. 4. 2012. Soud má za to, že žalobcova žádost byla v úplnosti zodpovězena.

Žalobce v žalobě poukazuje na to, že pokud povinný subjekt požadovanou informací nedisponuje, ačkoli je povinen ji mít, nemůže žádost o poskytnutí takové informace odmítnout, ale musí informaci zjistit. S tímto názorem soud zcela souhlasí a nezpochybňuje jej ostatně ani žalovaný. Od této situace je však zapotřebí odlišit případy, kdy povinný subjekt určitou informací sice disponuje, avšak obsah takové informace je v nějakém ohledu v rozporu s právními předpisy. Zákon o svobodném přístupu k informacím totiž není možno použít jako jakýsi nástroj k nápravě takového protiprávního stavu.

Nesprávnost žalobcových úvah lze demonstrovat na následujících příkladech. Podle § 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., *o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince soud rozhodne do 7 pracovních dní ode dne doručení správního spisu soudu*. Soud však v určitém konkrétním případě po uplynutí této lhůty o žalobě nerozhodne. Je-li za takové situace podána žádost o poskytnutí informace, v níž bude požadováno sdělení data, kdy bylo o žalobě rozhodnuto, soud jako povinný subjekt takovou žádost vyřídí sdělením, že o žalobě dosud rozhodnuto nebylo. Tím je žádost o poskytnutí informací kladně vyřízena a požadované informace jsou poskytnuty, byť obsahem poskytnuté informace je sdělení, že byl porušen

zákon. Cestou zákona o svobodném přístupu k informacím se však nelze domáhat toho, aby soud o podané žalobě rozhodl, k nápravě tohoto nežádoucího stavu jsou určeny zcela jiné instituty.

Stejně tak v případě, kdy soud na žádost žadatele poskytuje znění rozsudku vydaného v konkrétní věci, je soudem poskytováno znění rozsudku tak, jak byl vydán, a nelze při vyřizování žádosti o informace zkoumat, zda vydaný rozsudek je v souladu s právními předpisy, a případně tak iniciovat řádné či mimořádné opravné prostředky. Vydaný rozsudek je žadateli dokonce poskytnut i s případnými chybami v psaní.

Pro projednávání případ to znamená, že na základě žalobcem podané žádosti ze dne 30. 4. 2012 nemohlo Ministerstvo spravedlnosti jako povinný subjekt zkoumat, zda mělo či nemělo žalobcem zmiňované odpovědi na předchozí žádosti o poskytnutí informací zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup či nikoli. Po zjištění, že uvedené informace nebyly zveřejněny vůbec, byla žalobci tato informace poskytnuta, což je informace zcela v souladu se skutečným stavem věci a jde o vyčerpávající odpověď na dotaz žalobce. Nelze tedy tvrdit, že by informace poskytnuty nebyly a že měl povinný subjekt vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Je přitom zcela nerozhodné, zda postup povinného subjektu, o němž byl žalobce takto informován, je nebo není v souladu s právními předpisy. Jinými slovy řečeno, na žalobcův dotaz „kdy a kde byly zveřejněny ...?“ je sdělení „nikdy a nikde“ zcela vyčerpávající odpovědí a nelze tvrdit, že by žalobcova žádost nebyla v úplnosti vyřízena a že by mu požadované informace nebyly poskytnuty. Žalobcova žádost tedy nebyla odmítnuta, jím požadované informace existují, povinný subjekt je má k dispozici a žalobci je poskytl. Pokud se žalobce domáhá toho, aby Ministerstvo spravedlnosti na základě jeho žádosti o poskytnutí informací ze dne 30. 4. 2012 přikročilo k tomu, že vyvěsí odpovědi na dřívější žádosti žalobce na web, je to požadavek obdobný výše zmíněnému příkladu, kdy by měl soud při poskytování textu rozsudku zároveň zkoumat jeho správnost.

Soud tedy uzavírá, že postup Ministerstva spravedlnosti při vyřizování žalobcovy žádosti o poskytnutí informací ze dne 30. 4. 2012 byl zcela v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím a ministr spravedlnosti proto nepochybil, pokud postup ministerstva ke stížnosti žalobce podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím potvrdil.

Soud pak závěrem cítí potřebu výslovně zdůraznit to, že v tomto řízení nijak neposuzoval otázku, zda byl správný i předchozí postup Ministerstva spravedlnosti, když žalobcem zmiňované odpovědi na jeho předchozí žádosti o poskytnutí informace v souladu s ust. § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nezveřejnilo způsobem umožňujícím dálkový přístup. Posouzení této otázky by totiž nemělo žádný vliv na výsledek řízení o této žalobě, neboť – jak bylo shora uvedeno – otázka souladu žalobci poskytnutých informací se zákonem o svobodném přístupu k informacím je v této věci zcela nerozhodná.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. ledna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová , v.r.
předsedkyně senátu